vyměřeny, t. j. dům čp. 394, jenž jedině tvořil jmění pozůstalostní, za tyto dávky věcně ve výsadním pořadí. Dle §u 14 výnosu min. fin. ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. z. trvá toto výsadní právo zástavní z pravidla tři roky čítajíc ode dne, kdy poplatek měl býti podle platebního rozkazu od osoby k tomu povinné zapraven, ale promlčení tohoto výsadního práva se přetrhuje použitím zákonných prostředků k dobytí výsadní pohledávky. Takovým prostředkem zákonným jest i vklad vnuceného práva zástavního (srv. plen. rozhod. býv. nejv. s. ve Vídni ze dne 11. března 1902, kn. jud. 153, čís. 454 n. sb. Nowakovy). Návrh finanční prokuratury na povolení tohoto vkladu podán byl dne 11. listopadu 1925. Dávky měly býti dle platebního rozkazu zapraveny do 30 dnů od doručení, tedy do 13. listopadu 1922. V čase exekučního návrhu trvalo proto výsadní právo zástavní za zmíněnou veřejnoprávní pohledávku, i jest proto zmíněný, vůči Karlu W-ovi jako osobě k placení povinné vykonatelný rozkaz ze dne 14. října 1922 sám o sobě bez dodatku ze dne 2. listopadu 1925 po rozumu §u 1 čís. 13 ex. ř. řádným titulem pro požadovaný druh exekuce, totiž pro exekuci, která, jak v návrhu exekučním výslovně uvedeno, směřuje jen k uplatnění věcného ručení. Pro věc bezvýznamným jest dodatek ze dne 2. listopadu 1925, a lhostejno jest, kdy původní platební rozkaz a dodatek k němu doručen byl nynějším vlastníkům domu, kteří osobně nejsou k placení povinni. K tomu, by exekuce mohla býti vedena proti nynějším vlastníkům, stačí po rozumu §u 7 ex. ř. úplně prosté lustrum z knihy pozemkové, z něhož jest patrno, že vlastníky domu v čase exekučního návrhu jsou ty osoby, které v návrhu jsou označeny jako strana povinná. Exekuční soud není povolán, aby po věcné stránce přezkoumával exekuční titul. Vzhledem k řečenému jest pro povolení exekuce nezávažno, zda nynější vlastníci podali proti platebním rozkazům stížnost na zemské finanční ředitelství a jaký bude míti stížnost tato výsledek. Otázka věcného ručení a přípustnosti exekuce, o niž jde, není tím po formální stránce dotčena. (Srv. rozhodnutí čís. 4637 sb. n. s.).

Čís. 6011.

Podsudnická smlouva může býti smlouvou čistě nájemní, nebo smlouvou svého druhu, v zákoně nepojmenovanou, může však býti také pachtovní smlouvou o provozování hostinské živnosti v najatých místnostech, za kterouž jest ji považovati, vykazuje-li podstatné znaky takové smlouvy uvedené v §u 1090 obč. zák. Stačí, bylo-li nájemné smluveno určitým penízem z vyčepovaného hektolitru. Není třeba, by nájemné (pachtovné) bylo pro jednotlivá kalendářní období stejné. Pro vznik a trvání pachtovní smlouvy jest bez významu schválení pachtýře živnostenským úřadem (zákaz dalšího provozu pachtované hostinské živnosti).

(Rozh. ze dne 6. května 1926, Rv I 638/26.)

Žaloba o vyklizení hostinských místností byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud založil svůj rozsudek na správném poznání, že pro posouzení právní povahy smlouvy není směrodatným její pojmenování, nýbrž její obsah, a uznal smluvní poměr stran podle jeho obsahu právem za poměr pachtovní. Podsudnická smlouva může býti arci také smlouvou čistě námezdní, nebo smlouvou svého druhu, v zákoně nepojmenovanou, může však býti také smlouvou pachtovní o provozování hostinské živnosti v najatých místnostech dle §u 7 zákona o ochraně nájemníků, a za takovou dlužno ji považovati, vykazuje-li podstatné znaky takové smlouvy uvedené v § 1090 obč. zák. Nelze souhlasiti s názorem, že v tomto případě nejde o pachtovní smlouvu již proto, poněvadž úplata nebyla smluvena v pevných, pravidelně se opakujících peněžitých částkách, nýbrž učiněna byla závislou na výši vyčepovaného piva. Jest sice podmínkou pro vznik nájemní (pachtovní) smlouvy podle §§ 1090 a 1094 obč. zák., by nájemné (pachtovné) bylo již předem určitě stanoveno, tím však, že v tomto případě bylo smluveno pohyblivě 16 Kč z vyčepovaného hektolitru, nestalo se nájemné (pachtovné) neurčitým. Aby nájemné (pachtovné) bylo pro jednotlivá kalendářní období stejné, zákon nevyžaduje, k jeho určitosti dostačí zjistitelnost smluveným způsobem. Pro posouzení, zda jsou tu ostatní podmínky pachtovní smlouvy, není rozhodným stav za předchůdce žalobců v držbě hostince, ani bezprostředně po koupi hostince, nýbrž stav v červenci 1925, kdy žalovaný dostal výpověď. Tehdy byl žalovaný na vlastní návrh žalující strany ze dne 8. března 1921 schválen již okresní politickou správou jako nájemce hostinské živnosti. Účelem návrhu bylo podle jeho obsahu, by žalovaný vedl živnost pod svým jménem, na svůj účet a na vlastní zodpovědnost, měl tedy přestati dříve snad trvající poměr žalovaného jako zaměstnance žalující strany, žalovaný se měl státi samostatným podnikatelem. Žalující strana tvrdí, že žádala za schválení žalovaného pachtýřem v omylném předpokladu, že podsudní smlouva bude změněna ve smlouvu pachtovní, dále, že když k této změně pro odpor žalovaného nedošlo, zapomněla žádost odvolati, a vytýká dle §u 503 čís. 2 c. ř. s. neúplnost řízení, poněvadž nebyl o správnosti těchto jejich tvrzení vyslechnut svědek Antonín K. Provedení tohoto důkazu nebylo třeba, neboť omyl žalující strany by šel na vrub žalovaného jenom, kdyby jej byl sám vyvolal neb aspoň o něm věděl, což však nebylo tvrzeno, zapomětlivost žalující strany nemůže pak odčiniti skutečnost, že žalovaný provozoval od roku 1921 do roku 1925 hostinskou živnost se souhlasem žalobců jako pachtýř, stal se jako pachtýř členem měšťanského společenstva hostinských a výčepníků a členem jeho mistrovské nemocenské pokladny, čímž pominula dřívější povinnost žalobců, by ho jako svého zaměstnance pojistili u okresní nemocenské pokladny, dále že výdělková daň z hostinské živnosti byla nyní předpisována žalovanému osobně jako pachtýři. Podle zjištění nižších soudů vedl žalovaný již dříve živnost samostatně, objednával a platil sám pivo, nesl veškeré daně, dávky a výlohy ze svého, a ponechával si celý užitek proti tomu, že odváděl žalující straně 16 Kč, později 18 Kč z každého vyčepovaného hektolitru piva. I kdyby se tato

dřívější samostatnost žalovaného mohla posuzovati jako stav pouze faktický, a bylo možno dávku z vyčepovaného piva pokládati za dřívějšího stavu nikoliv za pachtovné, nýbrž za odváděnou část čistého zisku, není v poměru stran od roku 1921 ani po hospodářské ani po právní stránce ničeho, co by umožňovalo pokládati jej za poměr námezdní, a žalovaného nikoliv za pachtýře, nýbrž za zaměstnance žalující strany. Poukazuje-li dovolání na to, že pachtýř živnosti dle živnostenského řádu nesmí býti stotožňován s pachtýřem dle soukromého práva, sluší mu přisvědčiti potud, že pouhým schválením žalovaného jako pachtýře živnostenským úřadem nemohl pachtovní poměr platně vzniknouti, že k tomu bylo třeba ujednání stran, ale právě výslovně i mlčky projevená srovnalá vůle stran nepřipouští jiného posouzení jejich poměru než jako poměru pachtovního. Jako je pak třeba tento smluvní, obě strany stejně zavazující poměr stran posuzovati nezávisle od rozhodnutí živnostenského úřadu o pachtu živnosti, tak nemá na něj vlivu ani rozhodnutí téhož úřadu o zániku živnostenského oprávnění žalovaného, a nemůže býti přihlíženo ke tvrzení, že okresní politická správa zakázala na návrh žalující strany žalovanému další provozování pachtované hostinské živnosti.

Čís. 6012.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Význam slova »přestavba« (§ 31 (1) čís. 1 zák.) dlužno vyložiti ze zákona samého a nikoliv ze stavebního řádu platícího v určitém místě. Zákon o ochraně nájemců nevztahuje se pouze na části budov, jež byly přestaveny, přistaveny neb nadstaveny. Pod ochranu nájemců spadá i nadále byt, jenž byl jen potud dotčen, pokud toho vyžadovaly přístavba a zvýšení domu. Nejde o přestavbu bytu, nýbrž pouze o jeho úpravu, bylo-li podstatně změněno pouze příslušenství bytu.

Kolna, v níž byl nájemník po čas stavby umístěn, není náhradním bytem ve smyslu §u 1 (2) čís. 9 zák. a bylo by v tom případě dlužno považovati za náhradní byt onen byt, v němž nájemce dosavade bydlel.

(Rozh. ze dne 7. května 1926, Rv I 690/26.)

Žalovaný bydlel v domě žalobcově od roku 1919. V roce 1920 byl dům přestavěn a sice tak, že byl přízemní dům zvýšen o 1 patro a mansardu, obestaven novými místnostmi, dána nová střecha, nová krytina, zřízen v domě kloset místo bývalé boudy na dvoře, zřízena nová chodba se vchodem z ulice a ze dvora, zřízena prádelna, schodiště k půdě a sklepům, kanalisace s novou žumpou, zaveden vodovod do kuchyně, klosetu a prádelny, zřízena nová elektrická přípojka se zavedením do bytu, zřízena na dvoře studna se železobetonovým stropem, čerpadlem a kanálem, byly zřízeny nová fasáda, žulový chodník, dvorní zeď a oplocení dvora a zavedeny zvonky. Nynější zastavená plocha domu jest oproti dřívější zastavené ploše bývalého přízemního domku asi o polovinu větší, celý dvorní trakt jest nyní úplně nový, hlavní vchod, který